

ANALITINIAI UŽRAŠAI

Visuomenės konsolidacija: variantai – iliuziniai ir realūs

Pergalės 70-mečio dieną daugiau nei 12 milijonų žmonių skirtinguose Rusijos miestuose ir gyvenvietėse, o taipogi kai kuriose potarybinėse respublikose, dalyvavo akcijoje „Nemirtingasis pulkas“¹, praeidami gatvėmis ir aikštėmis su portretais savo giminaičių kaip žuvusių Didžiajame Tėvynės kare, taip ir nugalėjusiais jame. Ko ženklas tai buvo:

- jau įvykusios potarybinės visuomenės konsolidacijos?

- ar dešimčių milijonų žmonių vilties pasiekti konsolidaciją ateityje?

O jeigu tai svajonių ir vilčių ženklai, tai kaip jas įgyvendinti?

1. Pradiniai duomenys

1. Tvirtinti, jog potarybinė Rusijos federacijos visuomenė realiai konsoliduota, ir tuo tvirtinimu remtis vykdamas savo valstybės politiką (vidinę, išorinę ir globaliąją) – būtų klaida.

Visuomenė daugybę kartų ir sudėtingai suskaldyta ir tai pasireiškia daugybe faktų: nuo kivirčų dėl įvairiausių priežasčių interneto forumuose bei vairavimo kultūros iki *nesugebėjimo pagimdyti valstybingumą, įgalų valdyti („valdžios vertikale“) ir masiškai gaminti reikalaujančią mokslinių pasiekimų produkciją be defektų, apsijungus į visuomeninius darbo susivienijimus, ir tapti per artimiausius 5 – 10 metų pasauliniu mokslo-technikos progreso lyderiu.*

Atitinkamai, tokiomis sąlygomis aiškinimai, kad „šitos tautos nenugalėti!“ – išreiškia neatsakingumą, pasiruošimą pasiduoti globalios politikos² manipuliatorių provokacijoms, ir todėl tai yra reali grėsmė pačios tautos saugumui, ir žmonijai apskritai. Praeityje Rusija ne kartą mokėjo milžinišką kraujo kainą už „užmėtimą kepurėmis“ bei „šiaudinį patriotizmą“. Ir privalome to išvengti, nors mūsų iš tiesų nenugalėti.

2. Vienok ir konsolidacija nelygu konsolidacijai. Konsolidacija, organizuojama turint tikslą vėliau sugriauti ir sunaikinti konsoliduotą visuomenę kariaujant prieš ją, kultūrinio bendradarbiavimo metodu, - tai viena; o konsolidacija turint tikslą kurti ateitį – tai visai kas kita.

3. Tačiau ir bet kuriame iš konsolidacijos variantų, įvardintų aukščiau, konsolidacija – visuomet potencialiai daugiapakopis reiškinys.

Reikalas tame, kad jeigu vertinti asmenybės psichiką ir kolektyvines psichikas, sukuriamas vienos ar kitos žmonių aibės, kaip informacines-algoritmines sistemas, tai:

- bazinis lygis jose abiejose – tai nesąlyginiai refleksai ir instinktyvios elgesio programos;
- antstato lygmuo taip pat abiejose sistemose – tai programinis elgesys ir reakcijos į gyvenimo aplinką, sąlygotos asmens kultūros, visuomenės kultūros ir socialinių grupių subkultūrų. Vienok ir antstato lygmuo nėra vienalytis. Jis savyje apima:
- kultūrinius instinktyvaus elgesio programų apvalkalus;
- skirtingo tipo idėjas ir iš jų kylančias elgesio programas – asmeninės reikšmės, socialinės reikšmės dabartyje, buvusias socialiai reikšmingas praeityje bei galinčias tapti socialiai reikšmingas ateityje;
- pažinimo ir kūrybos kultūra, kurios pagrindu yra kuriami kultūriniai instinktų apvalkalai, skirtingo tipo idėjos ir jų įgyvendinimui skirtos elgesio programos.

¹ Reikia atkreipti dėmesį į tokią aplinkybę: J.V. Stalino – valstybės vadovo ir aukščiausio karo vado, Užnugario ir Fronto koordinatoriaus – portretų, o taipogi karo vadų portretų virš „Nemirtingojo pulko“ kolonų sprendžiant pagal viską nebuvo (arba jų buvo taip reta, kad nepakliuvo į televizijos kanalų, blogerių bei kitų MIP užfiksuotą video vaizdą), tarytum Pergalė Didžiajame Tėvynės kare – ne visos Tarybų Sąjungos pergalė, o pergalė išskirtinai partizaninės „saviveiklos“, kuri sugebėjo organizuoti ir ekonomikos pasirengimą karui, ir koordinuoti Užnugarį, Frontą ir Frontą už fronto linijos.

² Žr. <https://www.youtube.com/watch?v=cUVYEyV2V8w> – akivaizdus civilizuoto „banderlogo“ tyčiojimas iš necivilizuotų „banderlogų“ valstybės, galintys pagimdyti civilizuotiems „banderlogams“ nebudžiamumo ir agresijos iliuziją.

Be viso šito visuomenei būdinga tam tikra psichodinamika, valdanti jos gyvenimą (įskaitant ir valstybingumo veiklą), kurioje viso aukščiau išvardinto panaudojimo pobūdį ir jo komponentų aktyvaciją – kiekvienu laiko momentu sąlygoti to, koks *psichikos sandaros tipas*³ yra būdingas kiekvienam iš visuomenės narių tuo momentu⁴.

2. Konsolidacija liberaliai

4. Pagal dabar veikiančios RF konstitucijos 2 dalies 13 straipsnio tekstą: „*Jokia ideologija negali būti patvirtinama kaip valstybinė arba privaloma*“, - tai valstybė juridiskai neturi teisių savo politika palaikyti jokios kitokios konsolidacijos, išskyrus konsolidaciją, vykdomą prigimtinių instinktų ir refleksų pagrindu.

Kitais žodžiais, tokia konsolidacija numano:

- visuotinio gyventojų sugyvinimo politiką, remiantis durninimu siekiant užtikrinti beidėjiškumą, kadangi instinktai (netgi priimant domėn lytinių iškrypimų variacijas) kadangi instinktai pas visus iš esmės yra vieni ir tie patys, o idėjos gali būti skirtingos, ir jų nesuderinamumas – objektyvi kliūtis konsoliduoti visuomenę;
- atsiradimą „konsolidatorių“-manipuliatorių grupės, kuri pati stovės už tokio tipo konsolidacijos proceso ribų, ir kurios nariai gali būti kaip užsieniečiai, taip ir vietiniai.

Jeigu tokio tipo konsolidacijos įgyvendinimo politika yra įžvelgta ir išryškinta visuomenės narių, kurie nepriklauso tiems užsienio arba transnacionaliniams „konsolidatoriams“ bei jų periferijai pačioje visuomenėje, tai tokio tipo konsolidacija susiduria tiek su tikslingu pasipriešinimu jai, tiek ir su įvairiu *durninimo ir sugyvinimo pagrindu vykdomos konsolidacijos politikos sabotazu*.

5. Istorinė-politinė realybė tokia, kad „konsolidatoriai“-sugyvinintojai visame pasaulyje, įskaitant Rusiją, yra idėjiškai įsitikinę liberalai, o jų periferija – jau daugiau ar mažiau jų pastangomis sugyvininta liberalioji masuotė⁵.

6. Rusijoje ir Lietuvoje konsolidacijos durninimo ir sugyvinimo pagrindu politika vykdoma nuo persitvarkymo pradžios (1985 – 1986 m.) iki dabarties. Ir vyksta ji ne taip sėkmingai, negu norėtusi „konsolidatoriams“-manipuliatoriams.

Kaip atskiras atvejis, tai pasireiškia tuo, jog liberalams Rusijoje teko įstatymu priimti ir patvirtinti Federalinį ekstremistinės literatūros sąrašą, kaip priemonę, leidžiančią bent kažkuriam laikui raminti save iliuzijomis, kad jiems pavyks juridinės sistemos priemonėmis užblokuoti visuomenėje plintančias jiems nepriimtinas idėjas, ir išvengti viešo pasmerkimo tiek paties liberalizmo idėjų, tiek ir liberalizmo ideologijos bei jo pagrindu realizuojamos politinės-ekonominės praktikos.

³ Jeigu elgesys pavaldus instinktams – gyvuliškas psichikos sandaros tipas. Jeigu konfliktas tarp instinktų ir kultūros normų sprendžiamas kultūros normų naudai, o kūrybinis potencialas neįsisavintas arba lieka nereikalingas - „zombio“, bioroboto psichikos sandaros tipas. Jeigu kūrybinis potencialas realizuojamas pagal principą „ką noriu, tą ir darau, o kas nesutinka – tegu parodo, kad yra galingesni“ - demono psichikos sandara. Jeigu kūrybinis potencialas realizuojamas valdant sąžinei – tai žmogiškasis psichikos sandaros tipas.

Dar vieną psichikos sandaros tipą žmonės pagimdė patys: yra medžiagos, kurios patekusios į žmogaus organizmą, pakeičia jo fiziologiją, įskaitant jutimo organų fiziologiją ir aukščiausios nervų sistemos veiklą. Jeigu jų vartojimas yra sistemingas, ir juo labiau, jeigu išsivysto priklausomybė nuo jų vartojimo, tuomet jutimo organų ir aukščiausios nervinės sistemos veiklos pažeidimai tampa pastovūs ir pasireiškia nužemintas į priešgamtinį psichikos sandaros tipas – alkoholikai, rūkoriai ir kiti narkomanai ir yra jo atstovai.

Už psichikos sandaros tipą, kurio būsenoje pragyventas kiekvienas gyvenimo momentas, kiekvienas atsako pats. Išsamiau skaitykite TSRS VP darbuose „Sociologijos pagrindai“ (1 dalis), „Dialektika ir ateizmas: dvi nesuderinamos esmės“ («Дialeктика и атеизм: две сути несовместны»).

⁴ Tai yra, psichodinamika, toli ne visame kame jos analizėje gali būti suvedama į statistinį visuomenės narių pasiskirstymą pagal psichikos sandaros tipus, kadangi kiekvienas individas atsiduria toje vietoje, kurioje turi atsidurti ir niekas kitas negali savimi pakeisti kito. To pasekoje bendrame visiems visuomenės, žmonijos likime kiekvieno asmens vaidmuo potencialiai unikalūs. Kitas reikalas, kad ne visi realizuoja šitą unikalumo potencialą tikramu būdu. Ir psichodinamikos atžvilgiu visuomet teisingas priežodis apie šaukštą deguto, galintį sugadinti medaus stakinę.

⁵ B.E. Nemcovo biografija su gausybe žmonių ir meilūžių – ryškus gyvulių ūkio moralės pavyzdys.

Viešai diskusijai apie socialines-filosofines, istorines-politines, ekonomines ir religines problemas liberalai yra neįgalūs, kaip dėl savo pačių silpnaprotiškumo (būtų protingi – nebūtų liberalais), taip ir dėl liberalizmo ideologijos melagingumo, kuris neišvengiamai apnuoginamas tokio tipo diskusijose.

7. Federalinio ekstremistinės literatūros sąrašo sudarymas – vienas iš pirmųjų liberalų žingsnių bandant pagimdyti *fašistinę diktatūrą su liberalizmo lozungais*⁶:
 - visos Istorijoje žinomos fašistinės diktatūros savo darbų sąrašuose turėjo „Uždraustų knygų indeksus“ ir bausmes (net iki mirties bausmės) už savavališką uždraustos literatūros platinimą ar jos skaitymą;
 - visos istorijoje žinomos laisvę mylinčios jėgos leido publikuoti net pačias pikčiausias idėjas, kadangi buvo įgalios demaskuoti jų blogį viešose diskusijose ir tuo pačiu užsitikrinti sau paramą iš politiškai aktyvios visuomenės dalies.
8. Atitinkamai, kova su fašizmo grėsme Rusijoje mūsų dienomis – tai, visų pirma, Federalinio ekstremistinės literatūros sąrašo likvidavimas ir liberalizmo esmės bei politikos, vykdomos jo idėjų pagrindu, pasekmių demaskavimas.

Konsolidacija liberalizmo idėjų pagrindu neįmanoma todėl, kad liberalizmas – laisvės priešas.

3. Konsolidacija tradicinių tikėjimų konfesijų pagrindu

9. Siekis įgyvendinti tokią konsolidaciją, kaip alternatyvą liberaliai konsolidacijai durninimo ir sugyvinimo principais, atseit išreiškiančios Rusų pasaulio savitumą, skirtingą nuo Vakarų civilizacijos savitumo, išplaukia iš tos aplinkybės, kad istorinėje Rusijos imperijos praeityje, bent jau iki imperatoriaus Aleksandro II-ojo (žuvusio teroristinio akto metu), valdymo pradžios, daugiatautės Rusijos visuomenės konsolidacija tradicinių jos tautoms konfesijų pagrindu, buvo realybė⁷.

Šiame konsolidacijos variante, RSB (Rusijos stačiatikių bažnyčios) mokymas – valstybinės ideologijos pagrindas⁸ globėjiškuose RSB santykiuose su kitomis konfesijomis, su sąlyga, kad jų dvasininkija tarp savo ganomųjų skleidžia lojalumo Rusijos imperijai idėją.

Ir 1812 metais ir 1853 – 1855 metais, tokio tipo konsolidacija išsireiškė daugiatautės pagal sudėtį Rusų armijos ir laivyno kovinėje sutelktyje, nepriklausomai nuo sąstato konfesinių skirtumų: ir stačiatikiai, ir musulmonai, ir judėjai ir „pagonys“ - visi sąžiningai tarnavo valdovui-imperatoriumi, savo asmeniu atstovaujančiam visą Rusiją. Ir jo asmuo visoje visuomenėje, su retomis išimtimis, buvo priimama kaip šventa figūra, ir Rusijos imperijos egzistavimo prasmingumas daugumai nekėlė jokių abejonių.

Nuo to laiko konfesijų spektre pasikeitė tik vienas dalykas – prie tradicinių Rusijai konfesinių bažnyčių (stačiatikių, islamo, judaizmo, budizmo, reliktinių šamanizmo kultūrų) prisidėjo RFKP (Rusijos federacijos komunistų partija) su savo „šeichu al mraksizmas“ - „patriarchu“ G.A. Ziuganovu⁹ priešakyje.

⁶ Tai vyksta Ukrainoje po valstybinio perversmo 2014 m. vasarį ir jau faktiškai įgyvendinta JAV.

⁷ Ištrauka ir didžiojo kunigaikščio Aleksandro Michailovičiaus Romanovo (1866 – 1933) prisiminimų apie kelionę iš Kaukazo į Peterburgą vaikystėje 1878 metų rudenį, Aleksandro II-ojo valdymo metu:

„Linija Maskva – Peterburgas, 605 varstų ilgio, buvo apsupta kariuomenės. Visos kelionės metu mes matėme blizgančius durtuvus ir kareivių milines. Naktį tūkstančiai laužų švietė mums kelią. Iš pradžių mes galvojome, kad tai įeina į Kaukazo Vietininko sutikimo ceremoniją, bet vėliau mes sužinojome, kad Valdovas Imperatorius numatė artimiausiu metu aplankyti Maskvą, ir todėl vyriausybė ėmėsi ypatingų priemonių apsaugoti jo traukinį nuo piktavalių pasikėsinių. Tai neišpasakytai visus nuliūdino. Matomai, politinė situacija įgavo išskirtinai įtemptą charakterį, jeigu Visos Rusios Imperatoriaus traukiniui buvo būtina saugoti kiekvieną colį kelio tarp dviejų sostinių. Tai buvo taip nepanašu į tą laiką, kai Imperatorius Nikolajus I-asis keliaudavo beveik be apsaugos pačiomis atokiausiomis savo neaprepiamos Imperijos vietomis. Mūsų tėvas buvo labai susikrimtęs ir negalėjo paslėpti savo jaudulio.“ (Prisiminimų knyga, III sk.)

⁸ Tai yra, šis variantas iš pat pradžių prieštarauja dabar veikiančios RF konstitucijos 2 dalies 13 straipsniui.

⁹ RFKP priskirta konfesijoms remiantis tuo, kad jos vadovybė, įskaitant ir patį G.A. Ziuganovą asmeniškai, nuo 1990-ųjų metų vidurio yra supažindinti apie metrologinį „mraksizmo“ politekonomijos nepakankamumą, ir atitinkamai – apie jo nemoksliskumą – dėl ko nėra ir nebuvo galimybės pastatyti socializmą ir komunizmą jo idėjiniu pagrindu.

10. Priežastis, dėl ko buvo prarasta galimybė konsoliduoti visuomenę tradicinių Rusijai konfesijų tikėjimų pagrindu, tokios konsolidacijos šalininkai įvardina kaip *socialiai nemotyvuotu atsimetimu* nuo protėvių tikėjimo. Tačiau tai neatitinka realybės.
11. Tikroji šios konsolidacijos atsisakymo priežastis yra dvejopo pobūdžio:
- Pirma, visos tradicinės konfesijos savyje turi socialinę doktriną, kurią trumpiausiai išreiškė apaštalas Paulius: „*Vergai, pakluskite savo šeimininkams su baime ir pagarba, visa savo širdimi, kaip Kristui, ne tik su parodomuoju paslaugumu, kaip įsiteikinėjantys žmogui, bet kaip Kristaus vergai, vykdančys Dievo valią iš dūšios, tarnaudami su pasišventimu, kaip Viešpačiui, o ne kaip žmonėms, žinodami, kiekvienas gaus iš Viešpačio pagal saiką gėrio, kurį jie padarys, vergai būdami ar laisvieji.*“ (Apaštalo Pauliaus laiškas Efeziečiams, 6:5-8).
 - Antra, konsolidacijos veiksmingumas praėityje rėmėsi ant ganomųjų tamsumo ir nemąstymo socialinio-filosofinio pobūdžio klausimais, apie ką tiesiai rašė M.E. Saltykovas-Ščedrinai: „... *pasakysiu tau kaip paslaptį, kad mūsų muzikas visai nebijo vidinės politikos, tiesiog todėl, kad jos nesupranta. Kaip tu jį bespaustum, jis vis tiek manys, kad tai ne „vidinė politika“, o dieviškoji apvaizda, pasireiškusi maru, badu, potvyniais, tik tiek besiskirianti, kad ši kartą toji apvaizda įsikūnijo pompadur¹⁰ pavidalu. Ar reikia, kad jis suprastų, kas tai tokio – vidinė politika? Šiuo klausimu nuomonės gali būti skirtingos; tačiau aš, iš savo pusės, sakau tiesiai: saugokitės, ponai! todėl kad, kai tik muzikas supras, kas tai tokio vidinė politika - n-i-ni, c'est fini! [baigta!].*
– *Hm... taip... ko gero, taip ir yra.*“¹¹
- Ir dėl šito „muzikų“ supratimo, kas yra vidinė, išorinė ir globalioji politika, valdantįjį Rusijos ir kitų šalių „elitą“ ir perspėjo G.O. Grefas 2012 metų birželio 22 dieną vykusiame 16-ame Peterburgo tarptautiniame ekonominiame forume¹².
12. Apskritai paėmus, šitas konsolidacijos variantas numato idėjinės-konsoliduotos visuomenės įsitikinimą tuo, kad tapti „elitinės“ valdančiosios korporacijos, kokia ji bebūtų pagal sudėtį, vergu – garbinga kiekvieno Rusijos ir kitų šalių piliečio pareiga. O valdytojo, bet kurioje „valdžios vertikalės“ lygmenyje, idealas – tai Michailas Semionovičius Sobakievičius, personažas iš N.V. Gogolio poemos „Mirusios sielos“: *jis paprastai sąžiningas iki tiesmukiškumo, kietai šeimininkiškas, kuriam jo baudžiauninkai nereikia jokių pretenzijų – nei ekonominio, nei politinio plano: jie sotūs, aprengti, jų buitį sutvarkyta, barinas bereikalingomis rinkliavomis ir nepakeliama duokle nekamuoja, pats gyvena ir jiems gyventi leidžia, pramogai jie turi balalaiką, armoniką, alaus ir degtinės (tačiau gerti reikia „su saiku“¹³), kortas, o kitų interesų kaip tik vartojimo jie apskritai ir neturi ir turėti negali todėl, kad auklėjimas ir atitinkamo išsilavinimo nebuvimas neleidžia; o vartojimą „tėvelis-barinas“ Michailas Semionovičius užtikrina savo valdymu – tu tik tarnauk „tėveliui-barinui“.*
13. Bet jeigu visuomenėje kažkas susimąsto ir prieina iki vidinės, išorinės ir globaliosios politikos supratimo, tuomet tokio tipo konsolidacija tampa neįmanoma, kas ir įvyko praėjusiu istoriniu laikotarpiu, valdant imperatoriams Aleksandrui II, Aleksandrui III, Nikolajui II. Stimulu tam, kad šis konsolidacijos variantas žlugtų, pasitarnavo ta aplinkybė, jog „Sobakievičiai“ (ir Aleksandras III – kaip aukščiausias imperijos socialinėje hierarchijoje šio psichotipo įprasmintojas) buvo išimtytys iš bendros valdytojų masės statistikos, kurioje kiekybiškai dominavo Pliuškinai, Korobočkos, Nozdriovai, Manilovai (jam psichologiškai artimas buvo Nikolajus II).

¹⁰ T.y., valstybinės valdžios atstovas.

¹¹ Pagal internetinę M.E. Saltykovo-Ščedrino knygos „Pompadurai ir pompadurės“ publikaciją. „Помпадурсы и помпадурши“. (M. Pravda. 1985): http://az.lib.ru/s/saltykow_m_e/text_0020.shtml.

¹² <http://www.youtube.com/watch?v=n04R840pJKc>; <http://day3.ru/watch/OxTbLiFoXhs/20120622-09-16-rossiya-24-pmehf-den-vtorojj-gref-peh-sl.html> – pilna versija, nuo 15-os minutės – priešistorė, nuo 20-os – G.O. Grefo reakcija su mintimi *liaudis turi būti manipuliavimo objektas, tai yra, realiai bevaldis ir atitinkamai – pavaldus manipuliatoriams*. Ir visi liberalai bei „žmogaus teisių gynėjai“ nutylėjo apie tai, kad G.O. Grefas – iš esmės – viešai ragino kurti ir palaikyti fašistinę diktatūrą globaliu masteliu.

¹³ Šiame apibrėžime „gerti su saiku“ paslėpta klasta: saikas – matavimo vienetas, lygus 26,4 l.

Šiandieninės Rusijos valdančiajame „elite“ „Sobakievičiai“ taip pat nesudaro daugumos, o dabartiniams Pliuškinams, Korobočkoms, Nozdriovams, Manilovams ir kitoms *mirusioms sieloms* valstybės valdžioje, versle ir visų bažnyčių vadovybėje - „muzikai“ (nepreiklausomai nuo tautybės ir religinės konfesijos) jau sukauptė daug pretenzijų. Ir ateityje tų pretenzijų tik daugės...

Todėl ir šitas konsolidacijos variantas, tradicinių konfesijų mokymų pagrindu, įskaitant ir RFKP, yra neįgalus ir neturi perspektyvų.

4. Vienintelis veikiantis konsolidacijos principas

14. Vienintelį veikiantį konsolidacijos principą 1900 metais išsakė V.I. Leninas (1870 – 1924): „*Prieš tai kaip susivienyti, ir tam, kad susivienyti, mes pirmiausia privalome ryžtingai ir apibrėžtai atsiritoti. Kitaip mūsų susivienijimas būtų tik fikcija, pridengianti egzistuojančias rietenas ir trukdanti radikaliam jų pašalinimui*“¹⁴.

Šio principo darbingumas sąlygotas to, kas liko nutylėjimuose: **konsolidacijos pagrindas – atsidavimas ir nepaperkama ištikimybė idealui, už kurio stovi [Dieviškojo] Sumanymo ateitis**. Tie, kas nuo to išsisukinėja, tampa socialinės higienos objektais ir skirtingos kilmės katastrofų aukomis, dėl nuo jų nepriklausančių aplinkybių.

Taip šio principo veiksmingumas matomas iš visuomenės vidaus. O iš visuomenės išorės, šio principo veiksmingumas apibūdinamas Korano žodžiais: „Dievas parašė – Nugalėsiu Aš ir Mano pasiųstieji!“ (59:21 sura).

Taip kad: „1. Mylėkite teisingumą, žemiškieji teisėjai, teisybę mintykite apie Viešpatį, ir savo širdies paprastume Jo ieškokite, 2. kadangi Jis atrandamas ne gundančių Jį ir pasirodo Jis ne netikintiems Juo. 3. Kadangi neteisūs mintijimai nutolina nuo Dievo, o Jo jėgos tikrinimas atskleidžia bepročius. 4. Į klastingą sielą neįeis išmintis ir negyvens kūne, pavergtame nuodėmės, 5. kadangi Šventoji išminties Dvasia atsitrauks nuo klastos ir išsisuks nuo neprotingų mintijimų, ir susigės besitartinančios netiesos. 6. Mylinti žmones Dvasia – išmintis, tačiau nepaliks nenubausto šventvagiaujančio burna, todėl kad Dievas yra liudininkas jo vidinių jausmų ir tikrasis stebėtojas jo širdies, ir klausytojas jo liežuviu. 7. Viešpaties Dvasia pripildo visatą ir kaip visaapimanti žino bet kurį žodį. 8. Todėl niekas, kalbantis netiesą, nepasislėps ir neaplenks jo atskleidžiantis teismas.“

Ir konsolidacija teisingume, einant laikui, įvyks pati savaime.

15. O teisingumo idealas visais laikais – išnaikinti vienu žmonių parazitavimą ant kitų žmonių gyvenimo ir darbo, tame tarpe ir parazitavimo paaukštinto į žmogaus žmogumi eksploatavimo sistemą, kuri istorinio vystimosi metu, sukčių pastangomis, keitė savo pavidalus.

Išsisukinėdami nuo šio idealo, kiekvienoje istorinėje epochoje, pakeisdami jį melu, priešindamiesi ir kovodami prieš jo įgyvendinimą, Istorijos tėkmėje visos išėjusios į nebūtį valstybės Dievo malonės dėka susilaukdavo savo katastrofų.

Supratimas šio idealo ir jo įgyvendinimas numato kūrybą, o ne meldimąsi „Auksinei žuvelei“, kuri atsidurs valstybės priešakyje ir savo mistinėmis galiomis patenkins visų jam pavaldžių gyventojų vartotojiškus poreikius bei savęs išaukštinimo paraiškas.

Vidinis TSRS Prediktorius
2015 m. gegužės 11 – 12

Vertimas Laurynas Ragelskis
2015 m. rugpjūčio 16

¹⁴ „Laikraščio „Iskra“ redakcijos pareiškimas“, parašytas V.I. Lenino. - Pilnas raštų rinkinys, 4 t., 385 psl. Nuoroda internete:

http://www.mysteriouscountry.ru/wiki/index.php/Ленин_В.И._Полное_собрание_сочинений_Том_4_ЗАЯВЛЕНИЕ_Р_ЕДАКЦИИ_ИСКРЫ.